

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ἡ Τερέζα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε.

— Ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς μητέρας μου, εἶμαι τόσο δυστυχισμένη...

— Προσέχετε, τῆς εἶπε ἀμέσως ὁ Ἄνδρέας πού τὸν τάραζαν τὰ λόγια αὐτά. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ κρίνουμε τοὺς γονεῖς μας.

— Δὲν τὴν κρίνω, ἀπάντησεν ἡ Τερέζα, συμβαίνει κάτι ἄλλο. Κἀτι πού μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω τρομερὰ καὶ τὸ ὁποῖο εἶν' ἀδύνατο νὰ καταλάβετε, ἂν δὲν σᾶς διηγηθῶ προηγουμένως μερικὰ παλαιὰ γεγονότα.

— Λέγετε, εἶπεν ὁ Ἄνδρέας, σᾶς ἀκούω.

— Ὅταν ἡ Φράγκα ἦταν ἑννέα χρόνων κι' ἐγὼ δώδεκα, ἄρχισε νὰ διηγῆται ἡ Τερέζα, ὁ πατέρας μου κι' ἡ μητέρα μου ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἄθινα καὶ μᾶς ἄφησαν μὲ τὴν μίς Σίμπυλ στὸ Παρίσι. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ πατέρα μας δὲν μᾶς ἐστοίχισε καὶ πολὺ, γιατί ποτὲ δὲν μᾶς ἔδωσε δειγμάτια μεγάλης ἀγάπης καὶ οὔτε φρόντισε ποτὲ γιὰ μᾶς. Ὁ χωρισμὸς ὅμως ἀπὸ τὴν μητέρα μας μᾶς προκάλεσε μιὰ ἀπέραντη ἀπελπισία... Ποτὲ, πραγματικὰ, μητέρα δὲν στάθηκε τόσο τελεία, τόσο φιλόστοργη ὅσο ἐκείνη!... Μονάχα γιὰ μᾶς ἔξουσε καὶ γιὰ μᾶς φρόντιζε νύχτα μέρα... Ὅπως σᾶς εἶπα, ἐγὼ ἤμουν δώδεκα χρόνων τότε, μὰ τὴν θυμᾶμαι σάν νὰ ἦταν μόλις χθές. Ἡ ἀπουσία της πού ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ τρεῖς μῆνες, θάσπηξε δυὸ ὀλόκληρα χρόνια. Ὅταν τέλος ξαναγύρισε, συνέβη ἕνα ἀλλόκοτο περιστατικόν. Ἡ μίς Σίμπυλ, ἐγὼ, ὅλοι οἱ ὑπηρέτες, ἡ νουνά μας ἡ θαρῶνη Γιάκομπσεν, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μᾶς ἀκούσατε πολλές φορές νὰ μιλάμε, ὅλος ὁ κόσμος μὲ δυὸ λόγια, ἀναγνωρίσαμε ἀμέσως τὴν μαμὰ καὶ τὴν ὑποδεχτήκαμε πανηγυρικὰ. Ἡ Φράγκα ὅμως, μονάχα αὐτὴ, δὲν θέλησε νὰ τὴν φιλήσῃ, γιατί, ὅπως ἔλεγε, δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ μαμὰ.

Ὁ Ἄνδρέας ἀναπήδησε καταπληκτῶς.

— Πῶς; εἶπε. Τί εἶν' αὐτὰ πού μου λείπε.

— Περιμένετε, ἀπάντησε ἡ Τερέζα, δὲν ἐτελείωσα ἀκόμα. Ὅσᾳκις ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβέλ θέλησε ν' ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ χαϊδέψῃ τὴν Φράγκα, ἐκείνη, μὲ τὴν γνωστή σας ἰσχυρογνωμοσύνη της, τῆς ἀπαντοῦσε: «Φύγε! Δὲν εἶσαι οὐ ἡ μαμὰ!...» Τότε ἡ μίς Σίμπυλ πῆγε καὶ ἔβηκε τὴν θαρῶνη Γιάκομπσεν, ἡ ὁποία ἐξασκοῦσε πάντα μεγάλη ἐπίδρασι στὴν ἀδελφὴ μου.

Ἡ θαρῶνη, μολοντί εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν Σίμπυλ τὴν ἰδέαν τῆς Φράγκας, ἀναγνώρισε κι' αὐτὴ τὴν μητέρα μου, τὴν ὁποία ἤξερε ἀπὸ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν καὶ τὴν ὑπεραγαποῦσε...

Προσπάθησε τότε κι' αὐτὴ νὰ πείσῃ τὴν Φράγκα. Τὸ μόνον ὅμως πού κατώρθωσε ἦταν νὰ τὴν κἀνῃ νὰ πάψῃ νὰ λέη ὅτι δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ μητέρα μας καὶ νὰ τῆς φέρεται ἀπότομα. Ἡ ἀδελφὴ μου ἐπιφανειακῶς μόνον δείχτηκε εὐπειθὴς στὰ λόγια τῆς θαρῶνης. Πραγματικὰ ὅμως ἀπὸ τότε ἦταν πάντοτε ψυχρὴ σάν πάγος πρὸς τὴν μητέρα μας καὶ σήμερον ἀκόμα εἶν' ὀλοφάνερο ὅτι δὲν ἐγκατέλειψε τὴν πρώτην ἰδέαν της.

— Αὐτὸ εἶνε στ' ἀλήθεια πολὺ παράδοξο, εἶπεν ὁ Ἄνδρέας ντ' Ἀνζελί. Σὲ σᾶς δὲ, δεσποινίς, τί ἐντύπωσι ἔκανε ἡ στάσις αὐτὴ τῆς ἀδελφῆς σας; Ἐσεῖς τί κάνατε;

— Ὡ! ἐγὼ πίστεψα ἀμέσως ὅτι ἡ Φράγκα παραλογίζοταν καὶ ἀγαποῦσα τὴν μαμὰ ὅπως τὴν ἀγαποῦσα καὶ πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν Ἄθινα, δηλαδὴ μέχρι τρέλλας... Ἄλλὰ καὶ ἡ μαμὰ δὲν εἶχε ἀλλάξει στὴν ἀρχὴ καθόλου... Φερόταν πάντα πάλιν ἐμᾶς μὲ τὴν ἴδια στοργή, ὅπως καὶ στὸ παρελθόν. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἄργησε ν' ἀλλάξῃ. Ἐνῶ πρῶτα ἔβγαίνε σπανιώτατα ἔξω καὶ ἦταν ἀφιερωμένη ὀλόκληρη σὲ μᾶς, μᾶς ἐγκατέλειπεν ἔξαφνα στὶς φροντίδες τῆς Σίμπυλ καὶ αὐτὴ ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὶς συναναστροφές καὶ στὶς διασκεδάσεις τόσο, πού περνοῦσαν ἑβδομάδες ὀλόκληρες, κατὰ τὶς ὁποῖες μᾶς ἔβλεπε μόνον τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Ἐγὼ εἶχα σχηματίσει τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἦσαν συνέπεια τῆς ψυχρῆς ἀπέναντί της συμπεριφορᾶς τῆς Φράγκας

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

καὶ γι' αὐτὸ ἤμουν κάπως δυ' ἀρεστημένη ἐναντίον τῆς ἀδελφῆς μου, γιατί εἶχε γίνει ἀφορμὴ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ μᾶς ἡ μητέρα μας. Αὐτὴ τὴν πεποῦθησί μου τὴν μεγάλωνε καὶ τὸ γεγονός ὅτι, ὅσο μεγάλωνα, ἡ κόμησσα δειχνόταν περήφανη γιὰ μένα καὶ μ' ἐπαιρνε παντοῦ μαζύ της γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεάζωμαι, ὅπως ἔλεγε, ἀπὸ τὴν Σίμπυλ καὶ τὴν Φράγκα. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι ἐνῶ αὐτὸ μὲ εἶχε καταμαγεύσει στὴν ἀρχὴ, κατόπιν συνετέλεσε ὅσο τίποτε ἄλλο, ὥστε ν' ὄνοιξῃ

μὴν θασθεῖα ἄβυσσο μεταξύ μας.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Ἄνδρέας.

Ἡ Τερέζα κοκκίνισε ζωηρὰ καὶ ἀπάντησε:

— Θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, φίλε μου. Αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πολὺ, ἀλλὰ καταλαβαίνω ὅτι πρέπει νὰ τὰ μάθετε ὅλα. Λοιπὸν, στὴν συμπεριφορὰ, στοὺς τρόπους, στὶς ἰδέες πού ἐξέφραζε συχνὰ μπροστά μου ἡ κόμησσα, εὐρισκα πράγματα τὰ ὁποῖα ἀποδοκίμαζα στὸν ὑπέρτατο βαθμόν. Τὰ ἀπεδοκίμαζα καὶ μὲ κατέπλησαν συγχρόνως, γιατί δὲν εἶχα ξεχάσει τίς ἠθικὰς ἀρχὰς πού πρὸ τεσσάρων μόλις ἐτῶν εἶχα ἀκούσει τόσες φορές ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μητέρας μου. Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ εἶχε ἀλλάξει σὲ τέτοιο σημεῖο...

Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι μας ὁ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ πατέρα μας, διαδόθησαν εἰς θάρος τῆς τέτοια πράγματα, ὥστε ἡ θαρῶνη Γιάκομπσεν δὲν ξαναπάτησε ἀπὸ τότε τὸ πόδι της στὸ σπίτι μας.

Ἡ Φράγκα ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴν νουνά μας. Ἐγὼ ὅμως, πῆρα τὸ μέρος τῆς μαμᾶς καὶ δὲν ἐπήγαινα στὴς κυρίας Γιάκομπσεν παρὰ μόνον ὅταν πῆγαινε ἡ μαμὰ, μιὰ-δυὸ φορές τὸ χρόνο δηλαδὴ...

Μὰ μιὰ μέρα ἡ μητέρα μου παρεξέτράπη τόσο μπροστά μου, ὥστε ἀπὸ τότε ἄρχισα ν' ἀναρωτιέμαι μήπως εἶχε δίκιο ἡ Φράγκα καὶ μήπως μᾶς ἔλλαξαν πραγματικὰ τὴν μητέρα μας;

Στὴν ἀρχὴ προσπάθησα νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι ἦταν τρέλλα νὰ τὸ σκέφτωμαι αὐτὸ, ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ βρεθοῦν ποτὲ στὴ γῆ δυὸ πλάσματα πού νὰ μοιάζουν τόσο μεταξύ των. Καὶ ὅμως ἡ ἀμφιβολία εἶχε ριζώσει μέσα στὴν καρδιά μου. Μιὰ θασθεῖα φωνὴ μου ἔλεγε: «Ἡ μητέρα, ἡ ἀληθινὴ μητέρα, ντρέπεται πάντα μπρὸς τὸ παιδί της». Κι' ἔτσι ἀνοίξε μεταξύ μας μιὰ θασθεῖα ἄβυσσος. Ἐπειδὴ δὲ τέτοιος εἶνε ὁ χαρακτήρ μου, ὅσο τὴν ἀγαποῦσα προηγουμένως, τόσο τὴν μισοῦσα τώρα... Καὶ ἀπὸ τότε εἶμαι τὸ πιὸ δυστυχισμένο πλάσμα τοῦ κόσμου... Ἡ ἀπελπισία μου δὲν ἔχει πειὰ ὅρια καὶ γιὰ νὰ τὴν διώχνω ἴδω ἕνα σωρὸν τρέλλες, ἔρχομαι σὲ σύγκρουσι μὲ ὅλους, ποτὲ δὲν ὑποχωρῶ σ' ὅσους ἔχουν τὴν ἀξίωσι νὰ τοὺς ὑπακούω καὶ σὲ ὅλους φαίνομαι δυσάρεστη.

Δὲν εὐχαριστιέμαι παρὰ μόνον ἐδῶ, γιατί σ' αὐτὴ τὴν ἐξοχίαν, ἀνάμεσα στὴν ὁποία μεγάλωσα, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου ἐντελῶς ἐλεύθερο κι' ἔτσι μόνον μπορῶ καὶ ἀποφεύγω ἕνα πρόσωπο πού δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω...

Ἄφου εἶπε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ἡ Τερέζα ἄφησε τὸ κεφάλι της νὰ γείρη στὸν ὦμο τοῦ Ἄνδρέα καὶ κυριεύθηκε ἀπὸ λυγμούς.

Ὅταν ὁ νέος ἐνοιωσε στὸ λαιμό του τὴν ἀνάσα τῆς νέας πού θρηνοῦσε, τοῦ ὠραιότατου αὐτοῦ πλάσματος, τὸ ὁποῖο ἐλάτρευε, ἐνοιωσε μιὰ θασθεῖα ταραχὴ. Ὅστόσο, συγκεντρώνοντας, ὅλες του τίς δυνάμεις, κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ μὲ κάποια γαλήνη:

— Ἄς μὴν παρασυρῶμεθα σὲ παραλογισμούς. Ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβέλ ἐνδέχεται, εἴτε γιὰ τὸν ἑνα, εἴτε γιὰ τὸν ἄλλο λόγο, ἴσως μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ θλίψεις, τίς ὁποῖες ἀγνοοῦμε, νὰ ἀλλάξῃ πραγματικὰ χαρακτήρα. Εἶνε ὅμως φοβερὸς παραλογισμὸς νὰ ἰσχυρίζεται κανεὶς ὅτι δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ μητέρα σας, ἀφου ὅλοι ὅσοι τὴν ξέρουν ἀπὸ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν, ἔχουν ἀντίθετη πεποίθησι. Δυὸ πρόσωπα δὲν μποροῦν νὰ μοιάζουν σὲ τέτοιο βαθμὸν μεταξύ τους, παρὰ μόνον

άν είνε δίδυμα. Είχε δίδυμη αδελφή ή μητέρα σας;

— "Όχι.

— Τότε λοιπόν μη φανταζώμαστε αδύνατα πράγματα. Πρέπει μόνο να παραδεχθίτε ότι ό χαρακτήρας τής μητέρας σας άλλαξε πολύ... "Όπως όμως σάς είπα και στην αρχή τής συνομιλίας μας, δέν πρέπει, δέν είνε σωστό, να κρίνουμε τους γονείς μας... Ξστώ και άν ακόμα τά σφάλματά τους καταστρέφουν τή ζωή μας... "Απέναντι τών γονέων μας έχουμε καθήκοντα μόνον... "Ακολουθήστε τή συμβουλή μου και περιορισθίτε στην αυστηρή εκπλήρωση τών καθηκόντων σας. Θά δήτε τότε πώς, όταν έχη κανείς ήσυχη τή συνείδησί του, δέν αισθάνεται τόν έαυτό του δυστυχή.

Τά τίμια αυτά λόγια ξανάφεραν τή γαλήνη στην καρδιά τής Τερέζας. Ποτέ δέν τής είχαν μιλήσει τέτοια γλώσσα...

— Καθώς βλέπετε, τού είπε ένώ ένα χαμόγελο φώτιζε τό δακρύβρεχτο ακόμα πρόσωπό της, καλά έκανα πού σάς παρακάλεσα να γίνετε φίλος μου... Θά έχετε τήν καλωσύνη και στό μέλλον να μου λέτε τέτοια καλά λόγια, πού θά εμπνέουν θάρρος;

— "Ασφαλώς, αλλά υπό ένα όρο όμως: ότι δέν θ' αφήνετε να πηγαίνουν χαμένα τά λόγια μου κι' ότι θά προσπαθήτε να είσθε όσο τό δυνατόν μαλακή και φρόνιμη...

Τή συμβουλή αυτή ή Τερέζα, πού τόσο εύκολα αγρίευε με τήν παρατήρησι, τήν άκουσε χαμογελώντας και άπάντησε:

— Θά προσπαθήσω...

***

Και πραγματικά προσπάθησε.

Τό πράγμα όμως δέν ήταν τόσο εύκολο. Πολλές φορές, βλέποντας τήν άτοπη συμπεριφορά τής Ναδίνας, ή νέα εξέφραζε με άγανάκτησι τήν άποδοκιμασία της. Κι' έτσι συνέβαιναν σκηνές μεταξύ μητέρας και κόρης πού έδειχναν ότι ή έχθρα τους δέν θά μπορούσε να εξαλειφθί ποτέ.

"Οσάκις συνέβαιναν τέτοιες σκηνές, ή Τερέζα, κυριευμένη από φρίκη, πήγαινε στον "Ανδρέα και με λυγμούς και πάθος, τó όποιο άναθε όλο τó αίμα τού νέου, τού έκμυστηρευόταν τά πάντα.

"Εκείνος προσπαθοίσε στην αρχή να συγκρατηθί ό ίδιος κι' έπειτα να τήν καθησυχάση. Μά και τά δυό ήσαν έξ ίσου δύσκολα.

"Ωστόσο, επειδή είχε μεγάλη θέλησι κι' επειδή "Ξερε να βρίσκη λόγια πού μιλούσαν κατ' ευθείαν στην καρδιά τής Τερέζας, τó κατώρθωνε.

"Ο "Ανδρέας όμως ήταν τίμιος άνθρωπος κι' είχε ευαίσθητη συνείδησι. Μιά μέρα λοιπόν εξήτασε κατά βάθος τόν έαυτό του και θρήκε ότι αυτός πού ήταν ένας άνθρωπος χωρίς περιουσία δέν έπρεπε ν' αγαπά μια πλουσία νέα σαν τήν Τερέζα, άν και στην ευγένεια τής καταγωγής δέν διέφερε σε τίποτε άπ' αυτήν, γιατί στην πραγματικότητα ήταν μαρκήσιος "Ανδρέας Σαιν—Ζάν ντ' "Ανζελί. Μετά τó θάναστο τού πατέρα του όμως, όταν ή φτώχεια χτύπησε τήν πόρτα του, έγκατέλειψε τόν τίτλο του και τó πομπώδες του όνομα κι' έγινε άπλως ντ' "Ανζελί.

— Τήν αγαπώ σαν τρελλός! σκέφθηκε. Είνε τόσο ώραια, τόσο αξιολάτρευτη, τόσο καλή και έξυπνη, ώστε όσο περνάει ό καιρός, τόσο περισσότερο θά τήν αγαπώ! Γι' αυτό, πριν ακόμα τó πάθος μου μου αφαιρέση κάθε δύναμι ενεργείας, πρέπει να λάβω τά μέτρα μου.

Σκόπευε λοιπόν να παραιτηθί από τή θέσι του, για ν' άπομακρυνθί έτσι από τήν Τερέζα, όταν έξαφνα παρατήρησε ότι ή υγεία τού κόμητος ντε Ροσβέλ άρχισε να παρουσιάζη άνησυχητικά φαινόμενα.

"Ο Χριστιανός πράγματι είχε παχύνει υπερβολικά, τó πρόσωπό του είχε γίνει κατακόκκινο και, μόλις καθότανε που-

θενά, τόν έπαιρνε ό ύπνος.

Μόνον ό "Ανδρέας, ό όποιος εξακολουθοίσε να έξασκή μεγάλη έπιρροή σ' αυτόν, μπορούσε και τόν έπειθε να κάνη κανένα περίπατο στο δάσος για ν' άναπνήη λίγο καθαρό άέρα.

— Μπορώ να τόν αφήσω στην κατάσταση πού θρίσκειται; άναρωτιόταν ό νέος μ' άνησυχία. "Όχι, δέν είνε δυνατόν αυτό...

***

Και, θέλοντας να καθησυχάση τή συνείδησί του, έπρόσθεσε:

— "Αλλωστε στο Παρίσι θά ξαναρχίσω τήν παλιά ζωή μου κι' έτσι δέν θάχω πολλές σχέσεις με τή δεσποινίδα ντε Ροσβέλ... Σιγά-σιγά θά συνέλθω και κάθε κίνδυνος θά εκλείψη...

***

Πράγματι, όταν τó φθινόπωρο, ή οίκογένεια τών ντε Ροσβέλ ξαναγύρισε στο Παρίσι, ό "Ανδρέας δήλωσε ότι ήθελε ν' άνακτήση τήν έλευθερία του και δέν παρουσιάστηκε πειά ούτε στο τραπέζι, ούτε στις βραδυνές οικογενειακές συγκεντρώσεις.

"Αλλά ή κατάσταση τού Χριστιανού εξακολουθοίσε να παραμένη ή ίδια, κι' έτσι ή Τερέζα εύρισκε πρόφασι να πηγαίνη συχνά στο γραφείο τού πατέρα της, για να ρωτάη δήθεν για τήν υγεία του, αλλά στην πραγματικότητα για να βλέπη τόν "Ανδρέα.

"Επίσης τής άρεσε τώρα να συνοδεύη τόν πατέρα της στους περιπάτους του στον κήπο τού Κεραμεικού μόνο και μόνο γιατί ό κόμης δέν έβγαινε ποτέ έξω άν δέν συνοδευόταν από τó γραμματέα του.

"Η Ναδίνα, ή όποια δέν ένδιαφερόταν πειά καθόλου για τις κόρες της, δέν είχε άντιληφθί τó αίσθημα τής Τερέζας, όπως επίσης δέν τó είχαν άντιληφθί ούτε ή μίς Σίμπυλ κι' ή Φράγκα.

Κάποιο δειλινό, καθώς ό κόμης, ή κόρη του κι' ό γραμματέας του καθόντουσαν σε κάποιο πάγκο τού κήπου τού Κεραμεικού, ό Χριστιανός άποκοιμήθηκε ανάμεσα από τόν "Ανδρέα και τήν Τερέζα.

Σε κάποια στιγμή πήγε και κάθησε κοντά τους μια νέα γυναίκα τού λαού, πού κρατούσε στην άγκαλιά της ένα χαριτωμένο αγοράκι.

— Συγχωρήστε με, κυρία, πού ήρθα και κάθησα κοντά

σας, είπε στην Τερέζα. "Αλλά κουράστηκα... Δέν ξέρετε πόσο βαρύ είνε τó παιδί μου. Σεις, κυρία, έχετε παιδιά;

"Η Τερέζα κοκκίνισε. "Ηταν φανερό πώς ή νέα γυναίκα τήν είχε νομίσει σύζυγο τού "Ανδρέα.

— "Όχι, άπάντησε χαμογελώντας ευχαριστημένη.

Και πρόσθεσε, κυττάζοντας γλυκά τόν "Ανδρέα:

— Με τόν καιρό, έχει ό Θεός!...

— Θάχετε πολύ λίγο καιρό παντρεμένοι! πρόσθεσε ή νέα γυναίκα. Φαίνεστε τόσο νέοι κι' οί δυό!... "Εννοια σας όμως, και θά δήτε να σάς έρχωνται κομπολόι τά παιδιά, τó ένα πίσω άπ' τó άλλο... Τέτοιο ώμορφο ζευγάρι σαν και σάς θά ήταν κρίμα να μην άποκτήση παιδιά!...

"Η Τερέζα τήν άκουγε ευτυχισμένη... Μπορούσε λοιπόν να ήταν πραγματικά ό "Ανδρέας σύζυγός της; Για μερικές στιγμές μάλιστα φαντάστηκε πώς αυτό ήταν άληθινό! Κι' έννοιωσε μια τέτοια γαλήνη ν' άπλώνεται στην καρδιά της, ώστε κατάλαβε ότι μόνο αυτό θά τήν έκανε ευτυχισμένη στον κόσμο...

"Ο κόμης Χριστιανός εξακολουθοίσε να κοιμάται... "Ο "Ανδρέας όμως άκουσε όλη αυτή τή συνομιλία και όσο ή Τε-

"Η Τερέζα άφησε τó κεφάλι της να γείρη στον ώμο τού "Ανδρέα.

ρέζα ήταν ευχαριστημένη, τόσο εκείνος φαινόταν στενοχωρημένος.

Τό βράδυ εκείνο ή Τερέζα φέρθηκε σέ όλους στό σπίτι της μ' έξαιρετική γλυκύτητα. Σέ κάποια μάλιστα στιγμή πού συνάντησε τυχαίως τόν 'Ανδρέα, άπλωσε πρὸς αὐτόν τὸ χέρι της καί, χωρίς νά τοῦ πῆ οὔτε λέξι, ἔσφιξε μέ τόσο δύναμι τὸ δικό του, ὥστε ὁ νέος, καταταραγμένος, εἶπε ἀπὸ μέσα του:

— "Α! τετέλεσται!... Πρέπει νά φύγω!..."

I

ΣΚΛΗΡΑ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Ἡ ἀνοιξις ξαναγύρισε ἐν τῷ μεταξύ.

— Πρέπει νά ξαναγυρίσετε τὸ ταχύτερο στή θίλλα σας στήν Νορμανδία, εἶπε ὁ γιατρός Ντεζορμίν στόν κόμητα Χριστιανὸ ντὲ Ροσβέλ. Ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ κάθε σκέψι καί κάθε ἐργασία, μέ δίαιτα αὐστηρά καί μέ λίγες ἀσκήσεις, ἡ κατάστασις σας θά βελτιωθῇ.

Ἡ Ναδίνα, στήν ὁποία δέν ἄρεσε καθόλου νά φύγη ἀπὸ τόσο νωρίς, εἶπε ὅτι ἐμπιστεύεται τὸ σύζυγό της στίς περιποιήσεις τῶν θυγατέρων της καί τοῦ γραμματέως του καί ὅτι αὐτὴ θά πῆγαινε λίγο ἀργότερα νά τοὺς συναντήσῃ.

Ἐν τούτοις, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τους, παίρνοντας ἰδιαίτερος τὸ Χριστιανὸ, τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε νά τοῦ ἀνακοινώσῃ κάτι πολὺ σπουδαῖο.

— Φίλε μου, ἄρχισε νά τοῦ λέη, πολλές φορές ὡς τώρα μοῦ ζήτησαν σὲ γάμο τὴν Τερέζα. Μὰ καμμιά ἀπὸ τίς προτάσεις αὐτές δέν τὴ θεώρησα ἀξιόλογη καί γι' αὐτὸ δέν σοῦ ἀνέφερα τίποτε. Τώρα ὁμως παρουσιάστηκε ἕνας λαμπρὸς γαμπρὸς, στόν ὁποῖο μπορούμε νά δώσουμε τὴν Τερέζα, χωρίς νά χρειασθῇ νά τῆς παραχωρήσουμε τίποτε ἀπὸ τὴν ἐπικαρπία τῆς περιουσίας της, πού μᾶς εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ νά ζοῦμε ὅπως ζοῦμε...

Πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρὸ, ὁ κόμης ντὲ Ροσβέλ ἦταν συνηθισμένος νά μὴ βλέπῃ παρά μέσα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κομήσσης καί νά ἐνεργῇ σύμφωνα μέ τίς ἐμπνεύσεις της.

— Καί ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ γαμπρὸς; ρώτησε.

— Εἶνε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν, ὁ ὁποῖος ἀνήκει σὲ ἀρχαιοτάτη οἰκογένεια νομομαθῶν. Εἶνε κι' ὁ ἴδιος διακεκριμένος νομικὸς καί, μολοντί εἶνε μόλις τριάντα χρόνων, ἔχει θέσι ἀνακριτοῦ στὸ Παρίσι. Εἶνε πλουσιώτατος καί κληρονόμησε τελευταία πολλοὺς θεῖους καί θεῖες του. Μετὰ μερικὸς μῆνες, ἡ Τερέζα κλείνει τὰ εἴκοσι χρόνια της. Καθὼς βλέπεις, συμφωνοῦν στήν ἡλικία. Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν ἀγαπάει μέ τόσο πάθος τὴν κόρη μας, ὥστε ευχαρίστως θά τὴν ἐπαιρνε μέ μόνα τὰ δικαιώματα πού θάχη στὸ μέλλον στήν περιουσία τοῦ δὸν Ζοζέ...

— Καί θά δεχτῇ αὐτὸ τὸ γάμο ἡ Τερέζα; ρώτησε ὁ Χριστιανός.

Ἡ Ναδίνα συνωφρυώθηκε.

— Τὸ ἐλπίζω, εἶπε. Ὅπωςδήποτε, θά κάνω ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νά τὴν ἀναγκάσω νά δεχθῇ.

Καί στὰ μάτια τῆς κομήσσης, καθὼς ἔλεγε τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια, φάνηκε μιὰ λάμψι μίσους.

Ὁ Χριστιανός, ὁ ὁποῖος φοβόταν νά βλέπῃ σκηνές, περιορίστηκε νά πῆ στὴ σύζυγό του:

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ Τερέζα φαίνεται τόσο ἐρεθισμένη μαζί σου, ὥστε σὲ συμβουλεύω, ἂν θέλῃς νά πετύχῃ τὸ σχέδιό σου, νά μὴν τῆς μιλήσῃς γι' αὐτὸ ἐσὺ ἢ ἴδια. Νά θάλῃς ἕναν ἄλλο...

— Καί ποῖον ἄλλο νά θάλω; Ἐσὺ βέ-

βαια δέν μπορείς ν' ἀναμιχθῆς.

— "ὦ! ὄχι!... Δέν μπορῶ ἐγώ... Εἶμαι τόσο ἄρρωστος, τόσο ἀποκαμωμένος..."

— Καί καλὰ νά ἦσουν, τὰ ἴδια θά εἶχαμε... Ἄλλ' ἄς δοῦμε τοὺς ἄλλους. Μένει ἡ Φράγκα... Ἡ Φράγκα ὁμως μέ μισεῖ περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν Τερέζα... Σέ ποῖον λοιπὸν μπορούμε ν' ἀναθέσουμε τὴ διεξαγωγή μιᾶς τόσο λεπτῆς ὑποθέσεως;

— Ἀλλὰ, ἀγαπητῆ μου, ξέχασες τὴ μίς Σίμπυλ, ἡ ὁποία σοῦ εἶνε πάντα ἀφωσιωμένη. Αὐτὴ ἐξασκεῖ μεγάλη ἐπίδρασι στήν Τερέζα καί θά μπορέσῃ μέ τὴν ἡσυχία της τὸ καλοκαίρι νά δώσῃ ἕνα αἴσιο τέλος στὸ πρᾶγμα.

— Ἐχεις δίκιο, Χριστιανέ, εἶπεν ἡ Ναδίνα, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο. Πρὶν φύγετε θά συνεννοηθῶ μέ τὴν Σίμπυλ.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβέλ εἶχεν ἀνοίξει τὰ σαλόνια της, ἕνας ἀπὸ τοὺς τακτικώτερος καλεσμένους της ἦταν ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν. Ἦταν ἄνθρωπος μ' ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι καί μέ μεγάλη ψυχικὴ εὐγένεια, ἂν καί δέν εἶχε καθόλου τὰ χαρίσματα ἐκεῖνα, μέ τὰ ὁποῖα συγκεντρώνει κανεὶς τὴ γενικὴ προσοχὴ καί λάμπει μέσα στὰ σαλόνια. Ἦταν πολὺ ἄτολμος καί προτιμοῦσε τὴ σιωπὴ ἀπὸ τίς πολλές κουβέντες.

Ἡ Τερέζα σπανίως μιλοῦσε μαζί του, ἀλλὰ τὸν ἐκτιμοῦσε πολὺ. Τὸ ἴδιο τὸν ἐκτιμοῦσε καί ἡ μίς Σίμπυλ, ἡ ὁποία δέν ἔκρυβε καθόλου τὴ συμπάθεια πού τῆς προκαλοῦσε.

Σιγὰ-σιγὰ, ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν ἔγινε πιὸ οἰκέος μέ τὴν οἰκογένεια ντὲ Ροσβέλ καί ἔτσι τοῦ δινόντουσαν ευκαιρίες νά βλέπῃ συχνότερα τὴν Τερέζα.

Τὴν θαύμαζε καί ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο πιὸ δυνατὰ χτυποῦσε ἡ καρδιά του γι' αὐτὴν.

Πρῶτῃ ἡ Ναδίνα ἀντελήφθη τὸ αἰσθημά του καί τὸν γι' αὐτὴν.

Μιά μέρα μάλιστα, βλέποντάς τον νά στέκεται ἐκστατικὸς μπρὸς στήν Τερέζα, τοῦ μίλησε πρῶτῃ γιὰ τὸ σχέδιό της.

Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν λίγο ἔλειψε νά τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

— Εἶνε δυνατόν νά πραγματοποιηθῇ αὐτὸ; τραύλισε σάν

τρελλός. Νά γίνω ἐγὼ σύζυγος τῆς Τερέζας;... Εἶμαι ἄξιος μιᾶς τέτοιας εὐτυχίας;

Ἡ Ναδίνα χαμογέλασε αἰνιγματικὰ καί εἶπε:

— Μὴν ἐνθουσιάζεσθε ἀκόμα, φίλε μου. Ἐχω κι' ἐγὼ μεγάλη διάθεσι νά σᾶς κάνω παιδί μου, ἀλλὰ ὑπάρχουν μεγάλα ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα πρέπει νά ὑπερνικηθοῦν.

— Μήπως ἡ Τερέζα ἀγαπάει κανέναν ἄλλο; ρώτησε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν περιίτρομος.

— Πιστεύω ὄχι, ἀπάντησε ἡ Ναδίνα.

— Τότε ἂν ἐσεῖς καί ὁ κ. ντὲ Ροσβέλ εἰσθε μέ τὸ μέρος μου, τί ἐμπόδια μπορούν νά ὑπάρχουν;

— Ἡ Τερέζα δέν μοιάζει μέ τίς ἄλλες νέες. Ἀγαπάει προπάντων πολὺ τὴν ἀνεξαρτησία της. Ἀπὸ καιρὸ τώρα τῆς ἀρέσῃ νά μοῦ φέρῃ διαρκῶς ἀντιρρήσεις καί νά μέ δυσαρρεστή στὸ κάθε τί. Μπορεῖτε ὁμως νά εἰστε βέβαιος ὅτι θά ἐργασθῶ ὅσο μπορῶ γιὰ τὴν εὐτυχία σας.

— Ἐγὼ, κυρία κόμησσα, σ' ὄλη μου τὴ ζωὴ θά σᾶς εἶμαι εὐγνώμων γι' αὐτὸ πού θά κάνετε... Εἴτε πετύχετε, εἴτε ὄχι, δέν θά ἔχετε στόν κόσμο ἄνθρωπο πιὸ ἀφωσιωμένο ἀπὸ μένα.

Τὰ μάτια τῆς Ναδίνας ἔλαμψαν γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ ὁ Μαυρίκιος ντὲ Κομβρεμόν δέν τὸ ἀντελήφθη.

***

Ἡ κόμησσα ἀκολουθώντας τὴ συμβουλὴ τοῦ συζύγου της, πῆγε καί βρήκε τὴν μίς Σίμπυλ. Μαζὺ τῆς βρισκόταν καί ἡ Φράγκα.

(Ἀκολουθεῖ)

Μία νέα γυναίκα τοῦ λαοῦ πῆγε καί κάθησε κοντά τους.

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν μεταφερθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5. Εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύνωνται οἱ φίλοι ἀναγνώσται μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου» κτλ. κτλ.